

Ἄσκληπιὸς οὐκ ἀγνοίᾳ οὐδὲ ὑπειρίᾳ τούτου τοῦ εἴδους τῆς ιατρικῆς τοῖς ἐκγόνοις οὐ κατέδειξεν αὐτό, ἀλλ' εἰδὼς ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις ἔργον τι ἐκάστῳ ἐν τῇ πόλει προστέτακται, ὁ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι, καὶ οὐδενὶ σχολὴ διὰ βίου κάμνειν ιατρευομένῳ. ὁ ήμεῖς γελοίως ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι οὐκ αἰσθανόμεθα.

Πῶς; ἔφη.

Τέκτων μέν, ἦν δ' ἔγώ, κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ιατροῦ φάρμακον πιὸν ἔξεμέσαι τὸ νόσημα, ή κάτω καθαρθεὶς ἡ καύση ἢ τομῆ χρησάμενος ἀπηλλάχθαι. εὖ δέ τις αὐτῷ μακρὰν διαιταν προστάτῃ, πλίδιά τε περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεὶς καὶ τὰ τούτοις ἐπόμενα, ταχὺ εἶπεν ὅτι οὐ σχολὴ κάμνειν οὐδὲ λυσιτελεῖ οὕτω ζῆν, νοσήματι τὸν νοῦν προσέχοντα, τῆς δὲ προκευμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα.